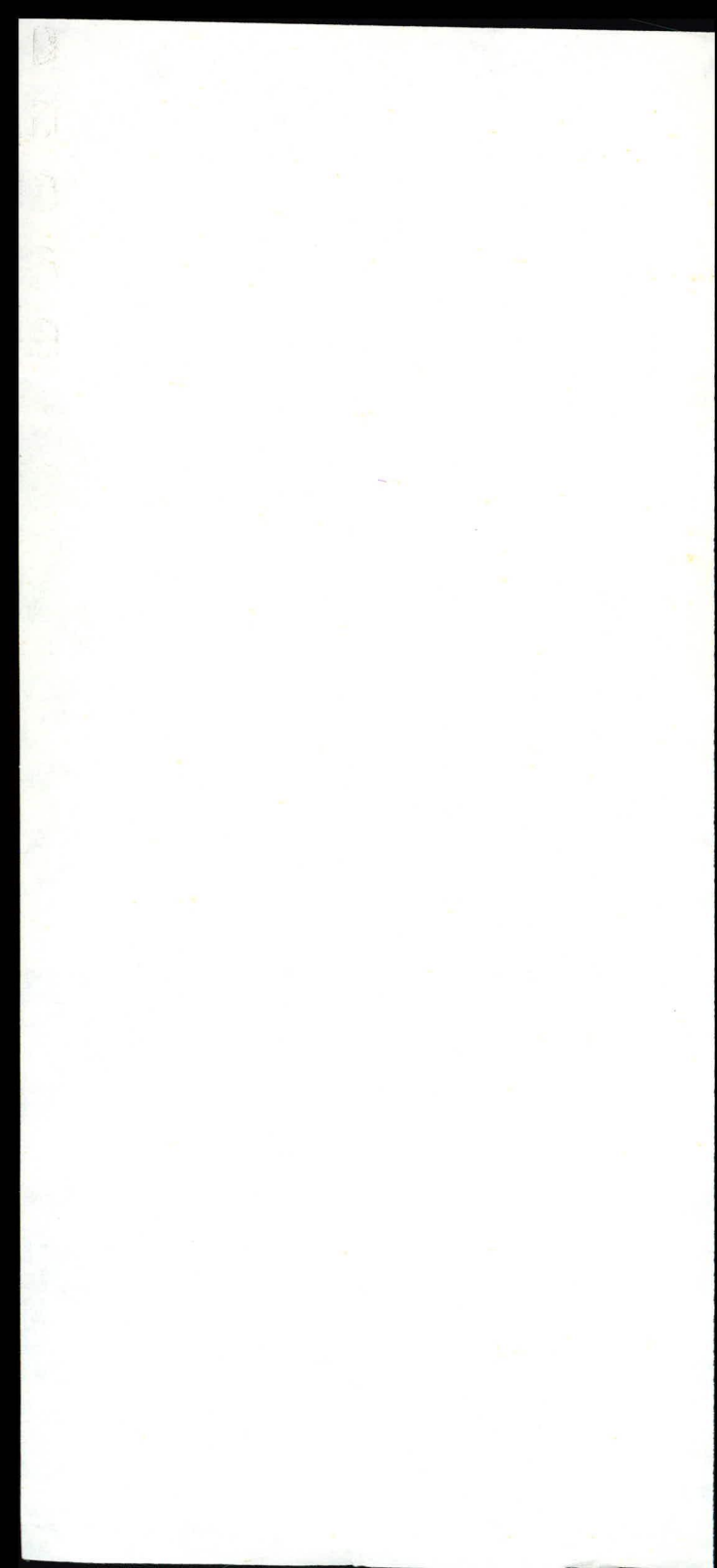

DE BEELDENTENTOONSTELLING VAN PIET TUIJTEL

IS VERLENGD T/M 9 DECEMBER 1991

Wie van mening is dat er nooit iets nieuws onder de zon is, dat alles al is ontdekt, uitgevonden, bedacht, gezegd en voorgesteld, beschrijft een onleefbare wereld. Die wereld is immers "af" en in een perfecte, objectieve orde is geen plaats voor individuele inbreng of een persoonlijke beleving. De wereld is dan een waarheid als een koe, een verpletterende platituede.

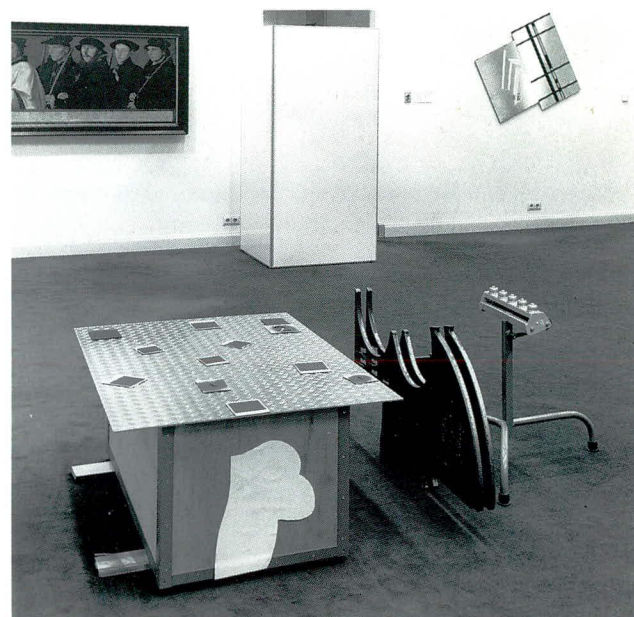
Niet voor niks hebben kunstenaars in onze eeuw nogal eens het woord "destructie" in de mond genomen; het duidt op een onvrede met het bestaande, d.w.z. met de gangbare beschouwing van de werkelijkheid. Vernietiging van de al te platgetreden zienswijzen is tegelijk een poging om ruimte voor nieuwe gezichtspunten te scheppen.

In de iets oudere sculpturen van Piet Tuijtel zijn twee ingrepen voelbaar aanwezig: de afbraak van conventies over "hoe een beeld eruit hoort te zien" en de opbouw van een mogelijke invalshoek om het "anders" te benaderen. Materialen worden door hem niet gebruikt om wat ze in figuratieve zin voorstellen of zouden kunnen voorstellen - zo zal hij niet à la Picasso van een fietsstuur en zadel een stierekop maken, en evenmin gebruikt hij een badkuip omdat het een badkuip is. Tuijtel kiest voor "low profile" materiaal om de fundamentele aspecten van sculptuur, met name de fysieke kwaliteiten, aan de orde te stellen. Elk materiaal, elk gevonden voordehandliggend ding, heeft z'n eigen vorm, textuur, maat, gewicht, kleur. Tuijtel jongleert er niet mee. Hij gooit geen balletjes op om te laten zien hoe ongelooflijk knap en vaardig de kunstenaar wel niet is. Hij tovert ook niet. Bij hem geen zwevende trap of een op één punt balancerende staalplaat. Niet het letterlijke ding, maar het overdenken van wat sculptuur is, vormt zijn uitgangspunt. Dat leidt tot beslissingen over materiaalkeuze, vorm, ruimtelijkheid en compositie. Die smelten samen in een beeldende gestalte met een eigen interne logica.

Bij de recente sculpturen staat veelmeer de conceptuele benadering van ruimte voorop. De fysieke ruimtebeleving is teruggedrongen en samengevat in een basisvorm: de kist, en in een basisopstelling van hooguit drie elementen. Ook kiest Tuijtel nu voor uiteenlopende materialen, waardoor het accent nog sterker op het concept komt te liggen. Een niet-tastbare gestalte krijgt dimensies. Een mentale ruimte tekent zich af.

v.l.n.r.:
Trax, 1991; *OUTFIELD Series no. 1*, 1991;
Zonder titel, 1990;
OUTFIELD Series no. 4, 1991;
Below Zero, 1991

v.l.n.r.:
OUTFIELD Series no. 2, 1991;
Zonder titel, 1991

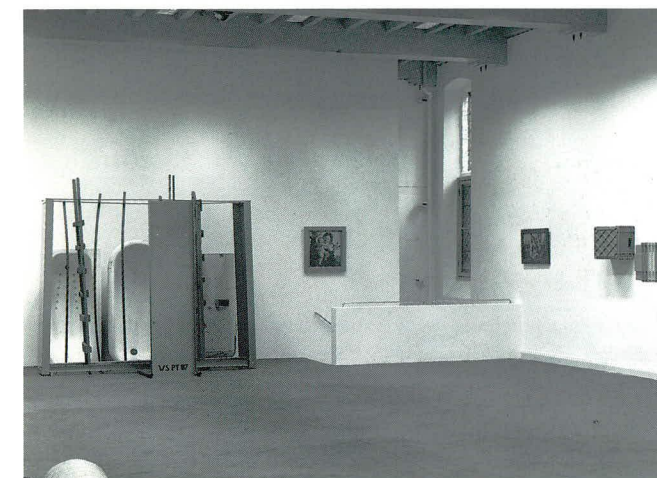
Whoever says there is nothing new under the sun, that everything has been discovered, found out, thought of, said and proposed, evokes an intolerable world. After all, a world like that is already "complete", and in such a perfect, objective order there is no place for individual contribution and personal experience. A world like that is a truism, a damning cliché.

Not without reason have artists this century repeatedly cried out the word "destruction"; it is a symptom of the discontentment with the way things are, with the workaday view of reality. At the same time, destruction of the established way of seeing things is an attempt to create room for fresh perspectives.

In the earlier sculptures of Piet Tuijtel two opposing actions are tangibly present: the tearing down of conventions that say "what a sculpture ought to look like" and the constructing of a possible angle for approaching things "differently". He does not use materials because of what they suggest or might suggest in a figurative sense. He would never - à la Picasso - make the head of a bull from the handlebars and saddle of a bicycle, just as he would never use a bathtub simply because it is a bathtub. Tuijtel chooses "low profile" materials in order to raise the question of the fundamental aspects of sculpture: the physical qualities. Each material, each common thing has its own form, texture, size, weight, colour. Tuijtel does not attempt contrivances. He does not experiment to show how incredibly clever and skillful an artist can be. He does not show wizardry: no floating staircases or steel plates balancing on their corners. His starting point is

not the literal thing, but the contemplation on what sculpture is. This influences decisions on materials, shape, spatial effect and composition. These fuse together in a form possessed of its own logic.

In his recent sculptures the conceptual approach to space is much more important. The physical perception of space is suppressed and compressed in a basic form - the chest - and a basic configuration of no more than three elements. Tuijtel also chooses a greater diversity of materials, with the result that the accent falls even more acutely on the concept. An intangible form is given dimensions. A mental space is defined.

v.l.n.r.:
Wet Skin, 1987;
Paramount no. 2, 1991

Reclining Site, 1990

PIET TUIJTEL Alblasterdam 1956
woont in / lives in Haarlem
Tentoonstellingen (keuze)/ Exhibitions
(selection)

- 1982 - Museum Fodor, Amsterdam
 (publ. Fodor II no.4, tekst F. Lubbers)
- 1983 - Museum Boymans-van Beuningen, Rotterdam:
 "Veertien kunstenaars uit Nederland, een keuze van Albert Waalkens"
 (cat., tekst R. Pontzen)
 - De Vleeshal, Middelburg:
 "Frank van Hemert, Piet Tuijtel"
 (cat.)
- 1984 - Stedelijk Museum, Amsterdam:
 "Collectie Agnes en Frits Becht"
 - Galerie Albert Waalkens, Finsterwolde
- 1985 - Zeno-X Galerie, Antwerpen
 - Museum Fodor, Amsterdam:
 "vijfjaarlijkse keuze Ateliers'63"
 (bespr. door/review by H. Vogels, Metropolis M VI p.33)
- 1986 - Galerie Albert Waalkens, Finsterwolde
 - Galerie Fons Welters, Amsterdam
 - Galerie Onrust, Amsterdam
- 1987 - Galerie Albert Waalkens, Finsterwolde
 - Galerie Van Krimpen, Amsterdam
 - Galerie Terzijde, Bussum
- 1988 - H.C.A.K., Den Haag
 (bulletin, tekst Ph. Peters)
 - Musée d'Art Moderne, Villeneuve d'Asq:
 "Collection Agnes et Frits Becht"
 - Galerie Fons Welters, Amsterdam
 - De Archipel, Apeldoorn: "Prima Idea"
- 1989 - Galerie Schouten en De Vries, Haarlem
 - Galerie Fons Welters, Amsterdam
- 1990 - Galerie Schouten en De Vries, Haarlem
- 1991 - Gymnasium Felisenum, Velsen Zuid:
 "Stof en Geest"
 - Centraal Museum, Utrecht

colofon
 uitgave : Centraal Museum Utrecht
 tekst : Marja Bosma
 fotografie : Ernst Moritz
 ontwerp : Han Ernest, Utrecht
 druk : Spijker Drukkerij, Buren

Amsterdams Historisch Museum
 Bibliotheek

PIET TUIJTEL beelden

Twin Point Junction, 1988

Centraal Museum Utrecht
5.10 - 17.11.1991